

H. P. LOVECRAFT
HAUTAUSMAAN
KAUHU

JÄ MUITA KERTOMUKSIA

KOOTUT TEOKSET

4

JALAVA

HAUTAUSMAAN

KAUHU

JÄ MUITA KERTOMUKSIA

KOOTUT TEOKSET

1.

KUISKAUS PIMEÄSSÄ
ja muita kertomuksia

2.

VARJO MENNEISYYDESTÄ
ja muita kertomuksia

3.

VAANIVA PELKO
ja muita kertomuksia

4.

HAUTAUSMAAN KAUHU
ja muita kertomuksia

5.

SIIVEKÄS KUOLEMA
ja muita kertomuksia

6.

HAUTAKUMMUN SALAISUUS
sekä muita kertomuksia ja kirjoituksia

H. P. LOVECRAFT
HAUTAUSMAAN
KAUHU

JA MUITA KERTOMUKSIA

KOOTUT TEOKSET

4

Suomentaneet

Ilkka Äärelä, Matti Rosvall ja
Sari Kallioinen & Anita Puumalainen

KUSTANNUS JALAVA

Ilkka Äärelän suomentamat novellit

Kivimies (*The Man of Stone*, 1932, Hazel Healdin kanssa)
Ansa (*The Trap*, 1931, Henry S. Whiteheadin kanssa)
Puu vuorella (*The Tree on the Hill*, 1934, Duane W. Rimelin kanssa)
Haudan takaa (*The Disinterment*, 1935, Duane W. Rimelin kanssa)
Hirviön aarre (*The Hoard of the Wizard-Beast*, 1933, R. H. Barlowin kanssa)
Kunnes katoa meretkin (»*Til A' The Seas*», 1935, R. H. Barlowin kanssa)
Charles Dexter Wardin tapaus (*The Case of Charles Dexter Ward*, 1927)

Matti Rosvallin suomentamat novellit

Hautausmaan kauhu (*The Horror in the Burying-Ground*, 1933/1935, Hazel Healdin kanssa)
Luolan peto (*The Beast in the Cave*, 1905)
Tohtori Samuel Johnsonin muisto (*A Reminiscence of Dr. Samuel Johnson*, 1917)
Outo ukko (*Old Bugs*, 1919) | Pohjantähti (*Polaris*, 1918) | Katu (*The Street*, 1920)
Juan Romeron muutos (*The Transition of Juan Romero*, 1919)
Muisti (*Memory*, 1919) | Celephaïs (*Celephaïs*, 1920)
Nyarlathotep (*Nyarlathotep*, 1920)
Ex Oblivion (*Ex Oblivione*, 1920/1921) | Azathoth (*Azathoth*, 1922)
Jälkeläinen (*The Descendant*, 1926) | Olio kuun valossa (*The Thing in the Moonlight*, 1927)
Ikivanhaa väkeä (*The Very Old Folk*, 1927)
Ibid (*Ibid*, 1928) | Kirja (*The Book*, 1933)
Kuu tuomaa (*What the Moon Brings*, 1922)
Yuggothin kylvä (*Fungi from Yuggoth*, 1929–1930)

Sari Kallioisen & Anita Puumalaisen suomentama novelli
Öinen meri (*The Night Ocean*, 1936, R. H. Barlowin kanssa)

Copyright © suomentajat & Kustannus Jalava 2012, 2021

2. laitos

ISBN 978-951-887-625-3

KL 84.2

Art House Oy / Kustannus Jalava

Bulevardi 19 C

00120 Helsinki

info@arthouse.fi

www.arthouse.fi

Kansi ja ulkoasu: Samppa Ranta / Punavuoren Folio Oy

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Esipuhe	7
Hautausmaan kauhu	15
Kivimies	33
Ansa	50
Puu vuorella	75
Haudan takaa	88
Hirviön aarre	101
Kunnes katoa meretkin	108
Öinen meri	118
Luolan peto	147
Tohtori Samuel Johnsonin muisto	155
Outo ukko	162
Pohjantähti	172
Katu	177
Juan Romeron muutos	184
Muisti	193
Celephaïs	195
Nyarlathotep	203
Ex Oblivion	207
Azathoth	210
Jälkeläinen	212
Olio kuun valossa	217
Ikivanhaa väkeä	222
Ibid	231
Kirja	237
Kuun tuomaa	241
Charles Dexter Wardin tapaus	244
Yuggothin kylvä	395

ESIPUHE

Jälkeenpäin voimme kysyä, oliko H. P. Lovecraftilta hyvä ratkaisu käyttää aikaansa tekstinkorjaajan ja haamukirjoittajan töihin, joista hän sai keskimäärin 10 prosenttia siitä, mitä olisi saanut alkuperäistarinnasta. Ehkä hän tunsu ettei hänellä ollut vaihtoehtoja: myynti tökki, inspiraatio ei laukannut. Käsiimme jäänyt haamukirjoittajan hinnasto sisältää kaikki vaihtoehdot. Pelkkä lukeminen ja kommentointi maksoi 50 sentistä 1,25 dollariin luonnoksen pituudesta riippuen, kirjallinen kritiikki oli jo arvokkaampaa, ja täydellinen haamukirjoitus koneella puhtaaksi kirjoitettuna maksoi 2,50 dollaria liuskalta. Teini-ikäiset, eläkeläiset ja vammaiset saivat ilmaisen palvelun, koska heillä ei voinut olettaa olevan rahaa, eivätkä edes »oikeat» asiakkaat kyenneet hoitamaan velkojaan. Lovecraft riitaantui eräiden kanssa maksamattomien laskujen takia. Zealia Bishop tuskastui nimissään kirjoitettuun pienoisoromaaniin *The Mound*, joka oli paitsi Lovecraftin tärkein anonyymi työ ja Cthulhu-taruston sivutuote myös liian pitkä alan lukemistoille, vaikka Bishopin agenttina toiminut Frank Belknap Long lyhensi sitä ruksaamalla yli kappaleita ja heittämillä pois liuskoja, niin että alkuperäinen versio ilmestyi vasta vuonna 1989. Kaikki aikaisemmat olivat olleet lyhennelmiä, jollaisen oli Longin jälkeen tehnyt August Derleth, ja hän sai kaupattua omansa *Weird Talesille* vuonna 1940.

Katsaus Lovecraftin asiakkaisiin luo valoa sekä hänen toimintaansa että olosuhteisiin, joissa se tapahtui. Ja huomautettakoon, että puolet

haamukirjoituksista ilmestyy Koottujen teosten seuraavassa osassa, joten niillä ei ole vielä suomenkielisiä nimiä. Ensimmäinen autettava oli Winifred Virginia Jackson (1876–1959), joka käytti salanimeä Elizabeth Berkeley ja julkaisi runoja Lovecraftin *Conservative*-lehdessä vuonna 1916. Molemmat liikkuivat harrastajakirjoittajien piireissä ja toimittivat useita lehtiä yhdessä. Piirit odottivat, että Lovecraft menisi naimisiin Jacksonin kanssa, ja Sonia Greenen sanottiin kehuskelleen sillä, että hän oli napannut Lovecraftin Jacksonilta. Toisaalta Jackson oli 14 vuotta vanhempi ja ollut naimisissa värillisen miehen kanssa, ja avioeron jälkeen hänen kiinnostuksensa kohteena oli toinen värillinen mies. Jos Lovecraft tiesi näistä asioista, liitto olisi ollut mahdoton, sillä hän ei hyväksynyt rotujen välisiä suhteita. Heidän kaksi yhteistyötään *Vibreäniitty* ja *Matka kaaokseen* ovat syntyneet niin, että Jackson kertoi unensa Lovecraftille, joka kirjoitti unien pohjalta tarinat. Jackson oli runoilija eikä proosa ollut hänen alaansa.

Adolphe de Castro (1859–1959) oli kokonaan toinen tapaus. Hänen nimensä oli ollut Gustave Adolphe Danziger vuoteen 1921, jolloin hän otti isänpuoleisen sukunsa vanhan nimen. Danziger oli tavannut Ambrose Biercen vuonna 1886, ja heillä oli ollut yhteisiä hankkeita, kunnes tiet erosivat vuoden 1893 jälkeen. (Danziger oli kääntänyt saksasta Richard Vossin romaanin ja Bierce tarkistanut sen kieliasun. Romaani ilmestyi ensin jatkokertomuksena ja sitten kirjana nimellä *The Monk and the Hangman's Daughter*, ja kirjoittajiksi oli merkitty Bierce ja Danziger, ilman että Vossia oli mainittu. Välikirjo johtui tämän projektin jälkiseurauksista.) Danziger, nyttemmin de Castro, toi Lovecraftille novellikokoelmansa *In the Confessional and the Following* vuodelta 1893 ja ehdotti, että Lovecraft modernisoisi melodramaattiset seikkailukertomukset pulp-lukemistoihin sopiviksi. Vuonna 1927 työstetty *The Last Test* ja vuotta myöhempi *The Electric Executioner* ilmestyivät *Weird Tales*-sissa, ja Lovecraft korjaili vielä yhtä de Castron tarinaa, mutta siitä ei tiedetä enempää. Voidaan todeta, että Lovecraft kirjoitti tarinat alusta loppuun uudelleen, vaikka ne oli jo kerran julkaistu kirjan kansien välissä.

Zealia Bishop (1897–1968) oli eronnut nainen jolla oli lapsi elätettävänä, ja Lovecraft oli hänen kanssaan ystävällisessä kirjeenvaihdossa ennen kuin välit viilenivät maksamattomien laskujen takia. Lovecraft oli auttanut häntä kolmesti vuosina 1928–1930. Työnjako oli sellainen, että Bishop kirjoitti lyhyet nootit ja Lovecraft varsinaisen proosan, jota hän saattoi koristella Cthulhu-taruston rippeillä, kuten pienoisromaanissa *The Mound*. Bishop valitti, ettei hän halunnut leimautua kauhukirjailijaksi, hänen toiveensa oli kirjoittaa romanttisia tarinoita. Ensimmäinen novelli *Yigin lapset* ilmestyi *Weird Talesin* marraskuun 1929 numerossa, ja kolmas oli *Medusa's Coil*, jonka *Weird Tales* julkaisi tammi-kuun 1939 numerossa, lähes yhdeksän vuotta kirjoittamisensa jälkeen. Niiden välissä kirjoitettu *The Mound* oli ongelma, jota Frank Belknap Long ja August Derleth yrittivät ratkaista. Lopullinen ratkaisu ilmestyi S. T. Joshin tarkistaman kokoelman *The Horror in the Museum and Other Revisions* uudistetussa laitoksessa vuonna 1989.

Hazel Heald (1896–1961) on tuntematon henkilö, vaikka Lovecraft kirjoitti viisi hänen tarinaansa vuosina 1932–1935, ja yhteistyö oli hedelmällistä, koska ne ilmestyivät *Weird Talesissa* Lovecraftin elinaikana, joskin viimeinen rimaa hipoen. Heald oli lahjaton kirjoittaja, eikä hänen tiedetä julkaisseensa muuta näiden viiden lisäksi. Hän työllisti Lovecraftia yrittämättä olla kirjailija, ja hänen nimissään olevat *Kivimies*, *The Horror in the Museum*, *Winged Death*, *Out of the Aeons* ja *Hautausmaan kaabu* edustavat Lovecraftin varjotuotannon sitä puolta, josta on nappattu useamman kuin yhden kokoelman otsake.

William Lumley oli omituinen tyyppi, josta ei paljon tiedetä. Hän oli kotoisin New Yorkin Buffalosta, mutta hänen syntymäaikaansa on ollut mahdoton selvittää lukuisten täyskaimojen takia. Lovecraftin kirjeissä hän on »the old coder», siis lähinnä äijänkuvatus tai ukonrahjus, ja hän »väittää olevansa vanha merimies, joka on todistanut uskomattomia ihmeitä kaikissa maanosissa». Jos tämä pitää paikkansa, Lumley saattoi elää laivoissa eikä omannut asuntoa kuivalla maalla, mikä selittäisi hänen henkilötietojensa puuttumisen. *The Diary of Alonzo Typer* lähetettiin

Lovecraftille vuonna 1935, eikä hän aikonut ryhtyä korjaamaan sitä, mutta huomasi kuitenkin stilisoivansa tekstiä. Lumleyn alkuperäinen käsikirjoitus on säilynyt ja julkaistu harrastajalehdessä vuonna 1982, vaikka ei olisi hänen jälkimaineensa kannalta pitänyt, ja siitä voidaan sanoa että kyseessä on tolkuton sepustus.

Sonia H. Greene (1883–1972) oli rouva Lovecraft ja pysyi sellaisena uudesta avioliitostaan huolimatta, koska Lovecraft ei ollut laillistanut heidän avioeroaan. Lovecraftin kuoltua Greenellä oli kaksi kuollutta aviomiestä ja yksi elävä, joka ei hänkään elänyt monta vuotta. Häämatkalla Lovecraft ja Sonia tekivät kävelyretken ja kuulivat mereltä outoa ääntä, jonka pohjalta Sonia kirjoitti tarinan *The Horror at Martin's Beach*, joka ilmestyi *Weird Talesin* marraskuun 1923 numerossa nimellä *The Invisible Monster*, ja Sonia oli merkitty sen ainoaksi laatijaksi. Voimme olettaa, että Sonia kirjoitti luonnoksen ja Lovecraft julkaistun version, sillä Sonian myöhemmät yritykset paljastavat, ettei hän ollut erityisen etevä kirjoittaja.

C. M. Eddy Jr. (1896–1967) oli tuttavaperheen poika Providencesta, ja Lovecraft auttoi häntä neljässä tarinassa vuosina 1923–1924. Eddy osasi kirjoittaa itsekin, mutta Lovecraft korjaili hänen varhaisia töitään, joihin kuului sittemmin riidanalainen *Rakkaat vainajat*, joka ilmestyi *Weird Talesin* »jäähvyäisnumerossa» ja sai niin paljon julkisuutta, että lehden lopettamisesta täytyi luopua. Tarinan aiheena oli nekrofilia ja tekijöiden tyyllilaji parodia, jonka oivaltamiseen yleisön huumorintaju ei riittänyt. Kohun ja skandaalin takia numeron myynti kiellettiin Indianassa, mikä oli hyvää mainosta suhteellisen tuntemattomalle lehdelle. Eddyyn avustuksia oli ilmestynyt pulp-lukemistoissa vuodesta 1919 alkaen, mutta tarjotessaan niitä *Weird Talesille* lehden toimittaja hylkäsi tarinat *Asbes* ja *The Ghost-Eater*, ja Lovecraft stilisoi molemmat ja ne ilmestyivät *Weird Talesissa* keväällä 1924.

Wilfred Blanch Talman (1904–1986) oli 22-vuotias kirjoittaessaan tarinan *Two Black Bottles*, jonka tyyliin ja sisältöön Lovecraft esitti korjauksia, ennen kuin *Weird Tales* julkaisi sen elokuun 1927 numerossa.

Lovecraftin lopullinen osuus on epäselvä, sillä Talman ei hyväksynyt kaikkea, vaan palautti omaa proosaansa ennen julkaisua. Vuonna 1973 Talman liittyi muistelijoihin ja julkaisi kirjan *The Normal Lovecraft*, jonka nimi on outo ja kysymyksiä herättävä, eli mitä se tahtoo sanoa?

Henry S. Whitehead (1882–1932) toimi episkopaalisena arkkipiispana Neitsytsaarilla vuodesta 1921 vuoteen 1929, kunnes hänen täytyi erota terveydellisistä syistä. Whitehead oli pyytänyt Lovecraftia vierailulle luokseen, ja ateistinakin Lovecraft huomasi kirkonmiehen hilpeäksi herraksi, jonka kanssa hän tuli hyvin toimeen. Vierailun aikana tai sen jälkeen Lovecraft avusti novellin *Ansa* kirjoittamisessa. Tarina ilmestyi *Strange Tales* -lehden maaliskuun 1932 numerossa, ja uuden ystävän arvaamaton äkkikuolema vain 50-vuotiaana oli Lovecraftille suuri pettymys ja järkytys.

Duane W. Rimel (1915–1996) kuului teini-ikäisiin avustettaviin. Hänen kahta tarinaansa Lovecraft viilasi vuosina 1934 ja 1935. *Puu vuorella* sisältää Lovecraftin kirjoittaman jakson, *Haudan takaa* -tarinassa yhteistyön määrä ja laatu ovat epävarmempia. Niistä jälkimmäinen ilmestyi Lovecraftin elinaikana *Weird Talesin* tammikuun 1937 numerossa.

Robert H. Barlow (1918–1951) aloitti fiktion kirjoittamisen 15-vuotiaana ja lähetti aikaansaannoksiaan Lovecraftille, joka korjasi raskaalla kädellä. Varsinaiset avustustyöt *Kunnes katoa meretkin* ja *Öinen meri* ilmestyivät *Californian*-lehdessä vuosina 1935 ja 1936. Jälkimmäisen käsikirjoitus on hävinnyt, joten emme tiedä yhteistyön määrää, mutta edellisestä on Barlowin koneella kirjoittama versio, johon Lovecraft on tehnyt korjauksia, ja niitä on paljon. Barlow alkoi pian kirjoittaa omine nokkinensa, ja hänestä tuli 18-vuotiaana Lovecraftin kirjallisen jäämistön selvittäjä, jonka tehtävän hän hoiti kunnialla vanhojen partojen painostuksesta huolimatta.

Lovecraftin testamentti, jossa Barlow nimetään kirjallisen jäämistön selvittäjäksi, ei ollut lainvoimainen paperi. Se oli epävirallinen ja käsin raapustettu vainajan viimeinen tahto. Elossa oleva täti Annie Gamwell piti sitä pätevänä ja auttoi Barlowia keräämään käsikirjoituksia, sikäli

kuin sairastamiseltaan kykeni. Annie-tädillä oli diagnosoitu syöpä, ja hän kuoli tautiin vuonna 1941.

Muita Lovecraftin yhteistöitä ja haamukirjoituksia olivat kahle-kuningas Harry Houdinille kirjoitettu *Faaraoiden vankina* ja koulupoika Kenneth Sterlingin hänelle tykkäämä *Eryksin muurit*, jonka Lovecraft viimeisteli julkaisukuntoon, vaikkei julkaiseminen tahtonutkaan sitten onnistua.

Lovecraftin toive oli, ettei haamukirjoituksia yhdistettäisi häneen eikä liitettäisi hänen tuotantoonsa. Turha toive, sillä myöhemmin ne on julkaistu hänen nimissään ja niiden »oikeat» tekijät ovat olleet sivuhenkilöitä draamassa, jossa yksi seisoo etunäyttämöllä ja loput katoavat kulisseihiin. Lovecraftia rasittivat vielä enemmän maksamattomat työt; hänen oli vaikea periä pieniäkään summia asiakkailta, joilla oli omia taloushuolia tai jotka olivat täysin rahattomia.

H. P. Lovecraftin uran alusta esitetään vanhin säilynyt tarina *Luolan peto*, jonka hän luonnosteli keväällä 1904 ja joka on päivätty 21.4.1905. *Luolan peto* ja *Alkemisti* ovat näytteitä teini-ikäisen Lovecraftin juonenpunonnasta ja säilyivät, koska hänen äitinsä pelasti ne hävitykseltä Lovecraftin repiessä nuoruudentuotantoaan. Lovecraft ei hävennyt niitä liikaa, joskin piti niitä täysin lapsellisina. Sitten seurasi vuosikymmenen tauko fiktion kirjoittamisessa. Hän oli tyytymätön aikaansaannoksiinsa sanankäytön saralla. Paluun ensi hedelmiä oli erikoinen ja laajalti tuntematon fantasia *Tohtori Samuel Johnsonin muisto*, joka ilmestyi *United Amateur* -harrastajalehden syyskuun 1917 numerossa ja oli kirjoitettu aikaisemmin samana vuonna. Lovecraft ei julkaissut sitä omalla nimellään, vaan käytti salanimeä Humphry Littlewit, Esq. Tapa jolla vanhakantainen juttu kerrotaan tuo mieleen Jorge Luis Borgesin novellit, ja Borges oli Nobel-veikkailujen kohde kuolemaansa saakka, niin että siinä on mittatikka Lovecraftin saavutukselle sen lisäksi, että pseudonyymi on naurettavan hauska.

Tekijänsä ainoa varsinainen romaani *Charles Dexter Wardin tapaus* syntyi noin kuukaudessa, ja Lovecraft jätti käsikirjoituksen pöytälaatik-

koonsa eikä koskaan stilisoinut sitä painokuntoon tai tarjonnut julkais-
tavaksi. Hänen mielestään se oli harjoitelma ja epäonnistunut tekele.
Asia kehittyi niin, että Lovecraft harkitsi Salemin noitakaupunkiin si-
joittuvaa romaania ollessaan New Yorkissa kesällä 1925, mutta hänen
käteensä osui Gertrude Selwyn Kimballin tutkielma *Providence in Colo-
nial Times* (1912), jota hänen täytyi lukea useampi viikko kirjastossa,
koska sitä ei annettu lainaksi. Historiikki kiihotti Lovecraftin mieliku-
vitusta ja nopeutti hänen paluutaan Providenceen, jossa hän vietti lo-
pun ikäänsä. *Charles Dexter Wardin tapauksen* todellinen päähenkilö on
Providencen kaupunki. Tapahtumapaikat olivat oikeita, ja henkilöitä
Lovecraft keräsi kadulta tai huoneensa ikkunasta. Jotkut edustavat hä-
nen huumoriaan, esimerkiksi espanjalainen merikapteeni Manuel Ar-
ruda, joka yrittää tuoda Joseph Curwenille salaperäisen muumiolastin
vuonna 1770. Todellinen Manuel Arruda oli portugalilainen hedelmä-
kauppias ja jakoi hedelmiään ovelta ovelle 1920-luvun loppupuolen
Providencessä.

MARKKU SADELEHTO

HAUTAUSMAAN KAuhu

Rutlandiin johtavan liittovaltion päätien ollessa suljettuna matkustavaisten on pakko valita Stillwaterin tie, joka kulkee Swamp Hollow'n kautta. Paikoitellen tienvarsinäkymät ovat suurenmoiset, mutta jostakin syystä reitti on käynyt vuosien kuluessa epäsuosituksi. Siinä on jotakin mieltä masentavaa, etenkin nimenomaan Stillwaterin liepeillä. Autoilijat tuntevat olonsa jollakin lailla epämiellyttäväksi aivan kylän pohjoispuolella sijaitsevan tiukasti umpeen laudoitetun maatilarakennuksen vaiheilla ja vieroksuvat valkopartaista puolimielistä, joka kuljeksi etelän puolella vanhalla hautuumaalla kaikesta päätellen puhellen muutamien hautojen asukeille.

Nyttemmin ei Stillwaterista ole jäljellä paljonkaan. Maaperä on marroksi kaluttu, ja suurin osa väestä on ajautunut isompiin kyliin kauempana olevan joen tuolle puolen tai kaukaisten kukkuloiden takana sijaitsevaan kaupunkiin. Vanhan valkoiseksi maalatun kirkon tapuli on romahtanut, ja puolet paristakymmenestä pystyssä olevasta talosta on tyhjillään, mikä missäkin rappeutumisen tilassa. Normaalinlaista elämää esiintyy ainoastaan Peckin sekatarvakaupan ja bensiiniaseman ympärillä, ja juuri siellä muutamit uteliaat pysähtyvät silloin tällöin kyselemään talohylkiöstä sekä kuolleille mumisevasta idiootista.

Useimmat kyselijät lähtevät matkoihinsa paha maku suussa ja tyytymättöminä. Heidän mielestään nuhjuiset paikkakuntalaiset ovat oimittaisen epämiellyttäviä ja viskelevät vain epämääräisiä viittauksia, kun kauan sitten tapahtuneita asioista otetaan puheeksi. Heillä on uhkaa-

van tuntuinen, pahaa enteilevä sävy puheenparsissa, joilla he kuvailevat hyvinkin tavallisia tapahtumia – päältä katsoen aivan perustelematon tapa omaksua vilkuileva, päylylevä, muka luottamuksellinen tyyli sekä langeta tietyissä kohdin salamyhkäisiin kuiskauksiin – mikä on omiaan tekemään kuuntelijan olon levottomaksi. Ikääntyneemmät jenkit puhuvat useasti sillä tapaa, mutta tässä tapauksessa ajan tuhkan puoliksi hautaaman kylän alakuloinen ilmapiiri sekä puheiden takaa paljastuvan tarinan luotaantyöntävä laatu luovat tuolle peittelevälle, salamyhkää suosivalle ilmaisun tavalle vain lisää syvempää merkitystä. Kuulijasta tuntuu todella liki tunkevalta se perimmäinen kauhu, joka väijyy eristyksissä elävän puritaanin ja hänen omituisen varauksellisuutensa taustalla – kuulija tuntee sen ja häneen iskee saman tien halu karata kiireen vilkkaa terveellisempään ilmanalaan.

Kyläläiset kuiskuttivat ilmeitä korostaen, että laudoitettu talo kuului vanhaneiti Spraguelle – Sophie Spraguelle, jonka veli Tom oli kuoppattu seitsemästoista kesäkuuta vuonna -86. Sophie ei ollut enää koskaan palannut ennalleen noiden hautajaisten jälkeen – sen tapauksen sekä erään toisen, joka sattui tuona samaisena päivänä – ja kaiken tuon mentyä neiti päätyi pysyttelemään sisällä kaiket ajat. Nytemmin häntä ei edes nähdä, vaan hän jättää lappusia takaoven ulkomatolle ja toimituttaa tarvitsemansa tavarat Ned Peckin pojalla. Kammoaa jotakin – Swamp Hollow’n vanhaa hautuumaata kaikista eniten. Ei ole onnistuttu saamaan lähellekään sitä sen jälkeen kun hänen veljensä – sekä se toinen – laskettiin multiin. Eipähän tuo mikään ihme kun otetaan varteen sekin miten hullu Johnny Dow kohkailee. Mies käyскеlee hautuumaan liepeillä kaiket päivät ja joskus yötkin ja inttää juttelevansa Tomin – sekä sen toisen – kanssa. Sitten hän marssii Sophien talolle ja huutelee tälle kaikenlaista – siitä pitäen neiti on pitänyt ikkunaluukut visusti kiinni. Johnny Dow väittää, että jotkut ties mitkä vielä tulevat noutamaan neidin jonakin päivänä. Pysäyttää pitäisi moinen, mutta eihän kukaan osaa olla kovin kovasanainen Johnny-ressulle. Sitä paitsi Steve Barbourilla nyt on aina ne omat mielipiteensä.

Amerikkalaista H. P. Lovecraftia (1890–1937)

pidetään ansaitusti kauhun mestarina,
modernin kauhukirjallisuuden isänä.

Hänen kertomuksissaan keskeistä on silmitön
pelko vierasta ja tuntematonta kohtaan, hulluus
ja järjettömyys. Lovecraftin perintö ja hänen
luomansa Cthulhu-mytologia elävät edelleen
vahvasti populaarikulttuurissa.

Koottujen teosten neljäs osa sisältää seuraavat novellit:

Hautausmaan kauhu • Kivimies • Ansa • Puu vuorella
Haudan takaa • Hirviön aarre • Kunnes katoo meretkin
Öinen meri • Luolan peto • Tohtori Samuel Johnsonin muisto
Outo ukko • Pohjantähti • Katu • Juan Romeron muutos
Muisti • Celephaïs • Nyarlathotep • Ex Oblivion • Azathoth
Jälkeläinen • Olio kuun valossa • Ikivanhaa väkeä • Ibid
Kirja • Kuun tuomaa • Charles Dexter Wardin tapaus • Yuggothin kylvä

ISBN 978-951-887-625-3 KL 84.2 WWW.ARTHOUSE.FI

